

i Fjerritslev—Frederikshavn-Banen, hvor der stemtes om et Forslag, der var fremsat af Kommissarius, og som lyder: „Direktionen bemyndiges til at overtage Driften af den i Lov af 27. Maj 1908 § 6 nævnte Bane fra Asaa over Ørsø til Dronninglund i Fællesdrift med Fjerritslev—Frederikshavn-Jernbane“. Nu vil det ses, at dette Forslag afviger noget fra det andet af Dronninglund Sogneraad stillede, som tiltraadtes af hele Sogneraadet, idet det udtrykkeligt fremhæves der, at der for Bidragene til Anlægget gives Aktier i Fjerritslev—Frederikshavn-Banen. Jeg gør i Forbigaaende opmærksom herpaa. Den 7. April 1909 sender dernæst Udvalget Asaa—Ørsø—Dronninglund-Jernbane Forespørgsel om, hvorvidt alle Oplysninger og Betingelser for at faa Koncession paa Banen nu ere i Orden. Hertil svarer Ministeriet den 1. Juni 1909, at nu ligger Sagen behørigt oplyst, men man kan ikke udtale sig om, paa hvilket Tidspunkt en eventuel Eneretsbevilling kunde gives. Men saa vedtager Dronninglund Sogneraad den 7. Juni 1909, at det ikke vil acceptere de nye Forhold, der ere skabte ved Fjerritslev—Frederikshavn-Banen den 27. Marts 1909, som ikke stemte med den af Sogneraadet i Mødet den 6. Marts 1909 vedtagne Beslutning — altsaa det Forslag, som jeg for lidt siden oplæste —, hvorved det navnlig var bestemt, at der for Bidragene til Anlægget skulde gives Aktier i Fjerritslev—Frederikshavn-Banen. Denne Sogneraadets Beslutning indsendtes af Dronninglund Sogns Baneudvalg til Ministeriet med Anmodning om, at Andragendet om Eneretsbevilling maatte blive taget ud af Rækkefølgen. Den 3. Januar 1910 udbeder Ministeriet sig Amsraadets og Sogneraadets Erklæringer over Sagen, og den 12. Marts 1910 meddeler Amtmanden, at Amsraadet anser det for en Forudsætning for sit Bidragstilsagn, at der for de ydede Tilskud ydes Aktier i Fjerritslev—Frederikshavn-Banen, lige berettigede med de øvrige Aktier i denne Bane, og at det, saaledes som Sagen for Tiden foreligger, ikke kan anses for sikret, at denne Forudsætning kan fyldestgøres, og at Sogneraadet har vedtaget at erklære, at det ikke kan afgive nogen Erklæring, fordi Forudsætningen for Kommunens Bevilling er bristet, og at i Kraft af Beslutning af 7. Juni 1909 ere de forelagte Skrivelser Sogneraadet uvedkommende. Saa afholdes den 12. September 1911 en Generalforsamling, hvor en af dem, der vare interesserede i Banens Gennemfø-

relse, stiller, med en ganske uvæsentlig Ændring, det Forslag, som Dronninglund Sogneraad billigede den 6. Marts 1909. Og for dette Forslag faldt Statens Stemmer.

Det kan altsaa ikke med nogen som helst Ret siges, at Staten mod Befolkningens Ønske vil gennemføre denne Bane. Naar Kommunen har givet Tilbud til Banens Gennemførelse, stillet et bestemt Forslag i saa Henseende, maa man fra Regeringens Side anse dette for bindende, indtil Sogneraadet har løst sig fra det enten ved en retslig Afgørelse eller paa anden Maade. Det var for at hjælpe Sagen ud af Vrøvlet, at Statens Stemmer afgaves for det Forslag, som Dronninglund Sogneraad selv i sin Tid havde stillet. Paa Generalforsamlingen gjorde Statens Repræsentant udtrykkelig opmærksom paa, at der vilde udkræves Hjemmel paa Finansloven, for at det Bidrag, som den nye Bane skal yde til Reservefonden, skal kunne henregnes til Banens Anlægs kapital, samt at der ved den Ordning, som træffes, maa tages fornødent Hensyn til de ved Lov Nr. 105 af 18. April 1910 truffene Bestemmelser om Jernbaneskyld. Endvidere udtales det fra Statens Side, at naar Regeringen vilde stemme for Forslaget, betød dette, at man, da Banen var opført paa Jernbaneloven af 1908, ikke vilde unddrage den den eneste Mulighed, der var til Stede for Banens Tilvejebringelse: Regeringens Støtte.

Saaledes forholder det sig altsaa med denne Sag, og mod Ministeriets Stilling til Sagens Forløb kan der ikke med Rette rejses noget Angreb. Jeg har tidligere udtalt, at jeg loyalt vil gennemføre Loven af 1908, og det vil altsaa sige, at naar der er noget i Vejen med Kommunerne, saaledes at Enighed ikke kan tilvejebringes, og hvor Staten med sin Stemme kan medvirke til, at en saadan Enighed tilvejebringes, maa det selvfølgelig være Ministeriets Opgave at hjælpe med dertil. Og det er ikke det eneste Sted, hvor saadanne eller lignende Forhold kunne fremkomme. Regeringen kan derfor ikke andet end gaa ud fra, at de Tilsagn om Tilskud, som Sogneraad og Amsraad have givet til Gennemførelse af de enkelte Banelinier, maa anses for at være bindende, for ellers hører alt op, og det hele ender i Vrøvl. Det er ogsaa ud fra denne Antagelse, at Ministeriet har taget den efter min Mening rigtige og selvfølgelig Stilling med Hensyn til Asaa-Banens Gennemførelse og den Generalforsamling, som det ærede Medlem hentydede til. Det ærede Medlem spurgte mig, om